

Върността на кучето.

(Разказъ).

Глѣдъ човѣка, кучето е едничкото животно, което може да привиква на всички климати. Нѣма кѣтче по земята, гдѣто е стѣпилъ човѣшкия кракъ, да не е ходило и кучето, като най-вѣренъ и прѣданъ другаръ на човѣка.

Знамъ, дѣца, чували сте и чели сте да се разправя за много случаи, кучета да спасяватъ живота на господаритѣ си, да вадятъ давящи се дѣца, да търсятъ и намиратъ изгубени хора и пр. Тукъ, дѣца, ще ви разправя и азъ за единъ случай какъ едно куче е избавило господаря си отъ смъртъ.

Това било зимно врѣме.

Прѣзъ едни гѣсти и високи гори пѣтувалъ веднажъ самичкъ единъ пѣтникъ съ конъ.

Ненадѣйно срѣдъ гората задухалъ силенъ и снѣженъ вѣтръ и тъй много, че пѣтника побъркалъ пѣтя си и не знаялъ на кждѣ да върви. Като се луталъ насамъ-нататкъ, за щастие срѣщналъ другъ пѣтникъ, също самичкъ и съ конъ.

Пѣтникътъ го помолилъ да си накладятъ огънь и му съобщилъ да не отива по-нататкъ, ако нѣма оружие, защото на близо имало едно бѣсно куче, което било излѣзло насрѣща му и хапало краката на коня му.

Но първия пѣтникъ не обърналъ внимание на тия думи и продължилъ пѣтя си, като си казалъ — азъ съмъ добръ въоръженъ, нѣма защо да ме е страхъ.